

A LA TASCA

Quina tristor tenia!, no n'hi ha d'igual,
tot jo m'arrossegava carrer avall.
Quatre gats a la brossa (a)naven miolant,
en un racó una puta fumava *crack*,
un home recollia trastos xiulant,
quan vaig veure una tasca en un tombant,
de dins d'ella en sortia llum fantasmal.

Hi vaig entrar amb pressa de beure allà
whisky o bé cervesa que m'era igual.
Vaig (a)nar cap a la barra a demanar,
entre ombres avançava com un croat.
La poca gent que hi era ni em van mirar,
la cambrera em servia sense parlar,
la música de Joplin sonava astral.

Una dona d'ulls pàl·lids se'm va apropar
quan dins el cos portava ja un sideral
i la tristor em feria, com animal,
el cor, el pit, la cara, i em feia mal.
Em va dir: «T'acompanyo?» La vaig mirar.
Semblava feta d'aigua, de riu o llac,
duia unes ungles llargues d'un blanc lunar.

Quina tristor tenia!, no n'hi ha d'igual.
Tot jo me li apropava al pit, al cap,
les dos tristors en feien una semblant,
les dos tristors tenien un ull letal.
Li vaig xupar la llengua com un infant
i em va donar de beure un licor blanc
que era fred i cremava sense matar.

Després jo li tornava a dins d'un bany
que era estret i podia i ens era igual.
L'oblit ens penetrava sense aturall.
Ella gemia, xisclava: «-Et val? -Em val.»
I es movia com heura o euga de vall,
el meu cos l'empenyia cap a l'esbalç.
Quin oblit ens prenia!, no n'hi ha d'igual.

Fins la tristor fugia d'aquell esbalç!
Tot desapareixia i ens era igual.
Quan ella se n'anava, tot va tornar:
la tristor més gelada, el buit més gran.
Vaig sortir de la tasca, amb pas forçat,
com si me n'empenyessin sers infernals.
Fora, la matinada parlava amb gats.

Quina tristor tan fonda!, no n'hi ha d'igual.

Miquel, Dolors. "A la tasca".